

REVIFAXEN

NYHEDSBREV OM SKATTER OG AFGIFTER

Nummer 1385 af 13/09 -2019

Tab på regresfordringer

I Revifaxen nr. 1380 af 20/8-2019 har vi omtalt Vestre Landsrets dom refereret i SKM2019.305.VLR. Vestre Landsret nåede frem til, at en regresfordring mod en tidligere ægtefælle var erhvervet til kurs 0, idet ægtefællen var insolvent.

Dommen er efter vores opfattelse direkte i strid med de retningslinjer, som har været gældende siden 1992. Konsekvensen af dommen vil være, at der stort set aldrig vil være fradragsret for regresfordringer, idet debitor i langt de fleste tilfælde vil være insolvent. I modsat fald ville kautionen ikke være blevet kaldt.

Fradrag for kurstab på regresfordring – Gennemgang af (SKM2019.305.VLR)

I sagen hæftede manden og hans ægtefælle solidarisk for et lån, der var optaget i 2011. Ægteparret blev skilt i 2012. I bodelingsoverenskomsten blev dette boliglån i det indbyrdes forhold fordelt med halvdelen til hver.

I sagen blev der gjort gældende

- at fordringen må anses for at være stiftet på tidspunktet for oprettelsen af fælleslånet i juni 2011, idet han på dette tidspunkt påtog sig forpligtelsen som meddebitor
- at uanset om regresfordringen først anses for stiftet på det tidspunkt, hvor han indfrie fælleslånet, skal anskaffessummen fastsættes til indfrielsesbeløbet. Han påtog sig den solidariske forpligtelse ved oprettelsen af det fælles lån i F1-bank, og han var på dette tidspunkt villig til at betale indfrielsesbeløbet for regresfordringen. Han har derved godtgjort, at han har erhvervet regresfordringen for et højere beløb end kursværdien, jf. kursgevinstlovens § 26, stk. 2, 2. pkt.

Vestre Landsret anførte følgende i sin begrundelse:

- Det forhold, at den solidariske hæftelse for boliglånet kunne udløse et regreskrav, hvis en af ægtefællerne ikke kunne betale sin del af lånet, indebar ikke, at ægtefællerne derved havde en

fordring på hinanden fra tidspunktet for stiftelsen af fælleslånet i F1-bank i juni 2011. Regresfordringen opstod på det tidspunkt, hvor NI havde misligholdt sine forpligtelser over for F1-bank, og hvor A som følge af den solidariske hæftelse indfrieede fælleslånet.

Så langt er vi enige med Vestre Landsret. Det forhold, at man hæfter for en gæld, indebærer ikke, at man også kan anses for at have en fordring.

Vestre Landsret anførte videre:

- Regresfordringen er derfor først erhvervet ved A's indfrielse af det fælles boliglån i 2015, og da NI på dette tidspunkt var insolvent, udgjorde fordringens kursværdi 0 kr. Herefter, og da A efter det anførte ikke har godtgjort, at regresfordringen er erhvervet for et højere beløb end kursværdien, frifindes Skatteministeriet.

Det er vores opfattelse, at dommens konklusion om, at regresfordringen skulle være anskaffet til kursværdien på erhvervelsestidspunktet, er et brud på den grundlæggende forståelse af reglerne, der har været gældende i hvert fald siden 1992.

Hidtil gældende ret

Der har ikke været meget praksis vedrørende dette spørgsmål. Dette skyldes formentlig, at der har været almindelig enighed om retstilstanden siden behandlingen af et ændringsforslag til kursgevinstloven i 1992 (L 231). Det fremgår således af spørgsmål 45:

Ministeren bedes bekræfte, at svaret skal forstås således:

Kaution og tab på kaution er ikke omfattet af kursgevinstloven, og tabet er derfor ikke fradragsberettiget med hjemmel i kursgevinstloven.

Ved indfrielsen af en kaution vil kautionisten få et regreskrav på låntageren. Dette regreskrav er en fordring, der er omfattet af kursgevinstloven. Opfylder fordringen i øvrigt kravene til tabsfradrag, f.eks. ved, at den er i fremmed valuta, så kan kautionisten som indehaver af fordringen eventuelt realisere et skattemæssigt fradragsberettiget tab på fordringen, f.eks. fordi valutakursen falder i perioden fra regreskravets opståen (tidspunktet for indfrielse af kautionen) og til indfrielsen af regreskravet.

Opmærksomheden henledes dog på, at ofte vil regreskravet ved dets etablering som fordring ikke have en værdi svarende til den nominelle værdi, idet anskaffelsesværdien skal ansættes til den aktuelle handelsværdi (kursværdi) ved fordringens anskaffelse (etablering), og denne vil jo ofte være lav under hensyn til, at fordringen er opstået, fordi fordringshaver har indfriet skyldners misligholdte gæld.

Bemærk, at spørger forudsætter, at regreskravet som udgangspunkt vil have en meget begrænset værdi.

Skatteministeren er imidlertid ikke enig med rådgiver om, hvordan fordringens anskaffelsessum skal opgøres.

Ministerens svar: (Vores fremhævelse)

”Jeg er enig i den første del af fortolkningen af min tidligere besvarelse. **Jeg er derimod ikke enig i andel del, som vedrører spørgsmålet om kautionistens anskaffelsessum for sit regreskrav.**

Det fremgår af kursgevinstlovens § 8, stk. 2, at ved opgørelse af gevinst eller tab på fordringer anvendes som anskaffelsessum kursværdien på erhvervelsestidspunktet, **medmindre den skattepligtige godtgør at have erhvervet fordringen for et højere beløb. Kautionisten erhverver sit regreskrav ved indfrielse af sin kautionsforpligtelse og må efter min opfattelse have erhvervet regreskravet for det beløb, hvormed han eller hun har indfriet sin kautionsforpligtelse.** Den betalte kaution udgør dermed kautionistens anskaffelsessum for regreskravet.

Hvis kautionistens anskaffelsessum for regreskravet i stedet som forudsat i spørgsmålet skulle ansættes til regreskravets aktuelle kursværdi på tidspunktet for kautionsbetalingen, ville der i øvrigt opstå et urimeligt skattemæssigt resultat i situationer, hvor kautionisten efterfølgende opnår fuld dækning for sit regreskrav. En kautionist, som opfylder sin kautionsforpligtelse og efterfølgende opnår dækning hos skyldneren, har hverken haft gevinst eller tab, men ville i en sådan situation blive beskattet af en opgjort gevinst, hvis regreskravets anskaffelsessum skulle ansættes til et mindre beløb end det faktisk betalte kautionsbeløb.

Jeg skal tilføje, at der dog som altid, når det drejer sig om fortolkning af gældende ret, er tale om et ligningsmæssigt spørgsmål, som i sidste ende kan indbringes for domstolene.”

I spørgsmål 51 forespurgte oppositionen, hvorvidt ministeren ville stille et ændringsforslag, der sikrede, at fysiske personer ikke fik fradrag for kurstab, når gælden var i udenlandsk valuta. Ministeren svarede, at dette ville indebære en vilkårlig retstilstand, idet der ville være fradrag for et udlån i fremmed valuta, men ikke for et regreskrav. Ikke desto mindre blev lovforslaget vedtaget ved lov nr. 491 af 24/6-1992, hvor § 6 fik følgende ordlyd:

”Uanset 1. pkt. kan skattepligtige efter kildeskattelovens §§ 1 og 2 ikke fradrage tab på regreskrav erhvervet ved kautionsbetaling, hvor regreskravet ikke omfattes af § 3, stk. 1.

Det forhold, at man har haft behov for at indføre en fradragsbegrænsning for fysiske personers tab på regreskrav i udenlandsk valuta, må skyldes, at man har anerkendt, at der er fradrag for regresfordringen. Der kan kun være fradrag for en fordring, hvis anskaffelsessummen overstiger kurs o.

Som bekendt har fysiske personer siden 2010 igen haft fradrag for kurstab på fordringer – også fordringer i danske kroner. Særreglen vedrørende fordringer i udenlandsk valuta er således ophævet.

Det kan undre, at ovenstående ministersvar ikke umiddelbart er medtaget i proceduren.

Skatteministerens svar er bemærkelsesværdigt klart. Et af hovedargumenterne var, at hvis det efterfølgende skulle vise sig, at skyldner kom til penge, ville det indebære helt urimelige resultater, hvis anskaffelsessummen på fordringen var 0, og fordringen efterfølgende ville blive indfriet.

Svaret begrundes også i en helt konkret ordlydsfortolkning af den dagældende § 8, stk. 2, nu § 26, stk. 2:

*"Som anskaffelsessum anvendes kursværdien på erhvervestidspunktet, **medmindre den skattepligtige godtgør at have erhvervet fordringen for et højere beløb.**"* (vores fremhævelse)

Også her er svaret klart og uden forbehold. Den betalte kaution udgør kautionistens anskaffelsessum for regreskravet.

Ministeren tager et sædvanligt forbehold for, at en ligningsmæssig gennemgang kan føre til et andet resultat, men dette forbehold er på ingen måde tilstrækkeligt til at fravige de helt grundlæggende fortolkningsprincipper, som ministeren har slået fast i sit svar fra 1992.

I ovenstående Vestre Landsretsdom anfører Kammeradvokaten følgende i sin procedure:

"Det fremgår ikke klart af forarbejderne til kursgevinstloven, hvordan bestemmelsen i § 26, stk. 2, 2. pkt. nærmere skal forstås. Det følger af en naturlig sproglig forståelse af ordet "anskaffelsessum", at det afgørende er den skattepligtiges motiv, dvs. om betalingen skete med henblik på anskaffelse af en fordring."

Som det fremgår af ovenstående, fremgår det meget klart af ovenstående ministersvar, som også er en del af forarbejderne, hvordan den dagældende § 8, stk. 2, 2. punkt i kursgevinstloven skal forstås. Idet § 26, stk. 2, 2. pkt. har nøjagtig samme ordlyd, må forarbejderne til den tidligere gældende kursgevinstlov naturligvis også inddrages.

Den nugældende kursgevinstlov er for størstedelens vedkommende en videreførelse af reglerne i den gamle kursgevinstlov, som var gældende i 1992. I det omfang reglerne har samme ordlyd, må de fortolkningsbidrag, der knytter sig til den oprindelige lov, også gælde, herunder især lovmotiverne. Det er således ikke korrekt, når Kammeradvokaten anfører, at det ikke klart fremgår af forarbejderne til kursgevinstloven, hvordan § 26, stk. 2, 2. pkt. skal forstås. Det er der klart taget stilling til.

Sagen blev afgjort ved Vestre Landsret ved første instans, fordi den var principiel. Vi må håbe, at dommen bliver indbragt for Højesteret, så vi får en endelig afklaring på dette spørgsmål.

Med venlig hilsen

Skatteafdelingen
REVITAX A/S

Ewaldsgade 5
2200 København N
Telefon 3391 2201